



Henri Rousseau (1844–1910): A jaguár megtámad egy lovat
Olaj, vászon. 90x116 cm

A legfontosabb pillanatokban egyedül vagyunk: a születés, a halál magánya méltóságteljes, szent élmény. Ami e csomópontok között van, az a közösségi létezés maga. Mert társakat adtak mellénk a hosszú útra: nem vagyunk egyedül sosem. Ez jó gondolat. Együtt vagyunk, emberekkel, állatokkal, folyóval, levegővel. Közösséget alkotunk.

A közösség olyan játszótér, ahol szigorú szabályok szerint kell játszani. Ha megszegem a törvényt, kivet magából a közösség, és egyedül maradok... Úgy kell élnem, hogy a szemhatáron – a felkelő Nappal együtt – meglássam a többi embert, fát, Napba repülő madarat. Akkor érzem a cselekvésem határait: hogy meddig szabad, és mikor nem. Útjelzőtáblaként mutatják utamat, és ha figyelek rájuk, nem maradok egyedül. Körbeölel a világ. Akár emberkézből, akár madár-lábból fonják körénk ez ölelést.

M. Zs.